

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/719/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3111215092
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3111215092.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa doc. R.. B. B., H., bytom K. XX/XX, X. M. proti odporcovi Trenčianska univerzita Alexandra Dubčeka v Trenčíne, so sídlom v Trenčíne, Študentská 2, IČO: 31 118 259, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Martin Bartko - JUDr. Silvia Bartková, so sídlom Trenčín, Piaristická 6667, o neplatnosť výpovede a o náhradu mzdy, na odvolanie navrhovateľa a odporcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 15. mája 2014, č. k. 26C/141/2011- 339, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **zrušuje** a vec **vracia** okresnému súdu na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd rozsudkom zo dňa zo dňa 15. mája 2014 č. k. 26C/141/2011- 339 určil, že výpoveď odporcu z pracovného pomeru zo dňa 07.02.2011 podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, ktorá bola doručená navrhovateľovi dňa 08.02.2011, je neplatná, že pracovný pomer navrhovateľa u odporcu založený pracovnou zmluvou zo dňa 31.12.2008 sa skončil dohodou ku dňu 31.05.2011, a návrh v časti o zaplatenie náhrady mzdy vylúčil na samostatné konanie. O trovách konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že pracovnoprávny vzťah účastníkov konania bol založený pracovnou zmluvou zo dňa 31.12.2008. V znení písomnej dohody o zmene pracovnej zmluvy bol navrhovateľ zaradený na pracovné miesto docent v študijnom odbore Priemyselné inžinierstvo a pracovný pomer bol dojednaný na dobu určitú, a to do 31.12.2014. Navrhovateľ v konaní tvrdil, že reálne bol zaradený na pracovné miesto docent v študijnom odbore Kvalita produkcie na FM. Pracovný pomer s navrhovateľom ukončil odporca v zastúpení rektorom TnUAD výpoveďou zo dňa 07.02.2011, doručenou navrhovateľovi dňa 08.02.2011. Výpoveď bola navrhovateľovi daná podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti. Výpovedná doba (§ 62 ods. 1 Zákonníka práce) začala plynúť dňa 01.03.2011. Navrhovateľ s danou výpoveďou nesúhlasil a listom zo dňa 13.05.2011 rektorovi TnUAD oznámil, že výpoveď považuje za neplatnú. Zároveň navrhol stiahnutie predošlej výpovede a vystavenie novej výpovede so začiatkom výpovednej doby ku dňu 10.06.2011, rešpektujúcej zákonné výpovedné lehoty, t. j. 3 + 4 mesačné odstupné s ukončením pracovného pomeru ku dňu 31.08.2011. Návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 28.06.2011 v lehote stanovenej v § 77 Zákonníka práce uplatnil navrhovateľ svoje právo na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru na súde. Z dôvodu očakávaného deficitu hospodárenia na FM v roku 2011 v sume 52.112,94 € rozhodol rektor TnUAD o zavedení mimoriadneho opatrenia - krízového manažmentu podľa čl. 10 ods. 5 štatútu TnUAD účinného v čase jeho zavedenia. V zmysle čl. 10 ods. 5 štatútu TnUAD účinného v čase vyhlásenia krízového manažmentu mal právo v prípade porušenia rozpočtových pravidiel niektorou zo súčastí zaviesť mimoriadne opatrenie (krízový manažment). V konaní nebolo preukázané, že by iný vnútorný predpis upravoval podmienky, dôsledky a prechod práv a povinností z dekana fakulty na rektora univerzity v prípade zavedenia mimoriadneho opatrenia. Rektor TnUAD v oznámení o zavedení mimoriadneho opatrenia - krízového manažmentu rozhodol o jeho prebratí rozhodovacích právomocí dekana FM v ekonomickej, organizačnej a personálnej oblasti s účinnosťou od 16.12.2010. Štatút TnUAD v čl. 10 ods. 12 v znení účinnom od 13.03.2009 priznával

rektorovi univerzity právo rozhodovať o pracovnoprávných vzťahoch so zamestnancami univerzity, ktorí nie sú zaradení na fakultách a v čl. 16 ods. 1 účinnom od 13.03.2009 priznával právo dekanovi fakulty rozhodovať o pracovnoprávných vzťahoch so zamestnancami zaradenými na fakulte. Štatút TnUAD účinný v čase vyhlásenia mimoriadneho opatrenia - krízového manažmentu neupravoval, a teda neumožňoval prechod práva rozhodovať v pracovnoprávných vzťahoch so zamestnancami zaradenými na fakulte z dekana fakulty na rektora univerzity, nakoľko oprávnenia rektora a dekana v týchto vzťahoch upravoval konkrétne čl. 10 ods. 12 a čl. 16 ods. 1 štatútu. Rozhodnutie č. 1/57/2011 zo dňa 19.01.2011 o zrušení sedemnástich funkčných miest na FM vydal rektor TnUAD. Rovnako žiadosť o prerokovanie výpovedí zamestnancov zo dňa 21.01.2011 (vrátane výpovede navrhovateľovi danej odporcom zastúpeným rektorom univerzity) v zmysle organizačných zmien podal rektor. V konaní nebolo preukázané, že by pracovný pomer s navrhovateľom ukončil dekan fakulty v rámci svojej právomoci a ani že by zo strany dekana fakulty bola podaná žiadosť o prerokovanie výpovede odborovému orgánu, v dôsledku čoho teda nemohlo dôjsť ani k platnému skončeniu pracovného pomeru s navrhovateľom. V predmetnej veci okresný súd zastáva názor, že posúdenie právomoci rektora univerzity konať v pracovnoprávných vzťahoch týkajúcich sa FM ako súčasťou univerzity nedošlo k preskúmaniu postupu zákonnosti rozhodnutia rektora podľa § 244 ods. 1, 2 O. s. p.. V predmetnej veci nemal okresný súd preukázané splnenie hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede uvedenej v ustanovení § 74 Zákonníka práce, a to jej riadne prerokovanie zamestnávateľom so zástupcami zamestnancov, ktorá má tiež za následok neplatnosť tohto právneho úkonu. Za prerokovanie výpovede totiž nemožno považovať len predloženie žiadosti o prerokovanie ukončenia pracovného pomeru a návrhu výpovede. Takúto žiadosť rektora TnUAD možno vyhodnotiť len ako jeho oznámenie odborovému orgánu o úmysle rozviazať pracovný pomer s navrhovateľom. Ustanovenie § 74 Zákonníka práce o účasti zástupcov zamestnancov pri skončení pracovného pomeru nemožno totiž vykladať izolovane, ale v nadväznosti na ďalšie ustanovenia Zákonníka práce. Citované zákonné ustanovenie nie je totiž samoučelné, ale smeruje na ochranu zamestnanca, aby zamestnávateľ nezneužil svoje postavenie a bez dôvodu neprepúšťal zamestnancov z pracovného pomeru. Účasť príslušného odborového orgánu pri skončení pracovného pomeru nemožno považovať len za formálny úkon bez materiálneho obsahu. Opačný záver by viedol k tomu, že povinnosť zamestnávateľa vopred prerokovať s odborovým orgánom výpoveď z pracovného pomeru, ktorej nesplnenie je sankcionované jej neplatnosťou, by bola výlučne formálna, bez reálnej možnosti odborového orgánu prerokovať so zamestnávateľom takúto výpoveď a vyjadriť sa k nej (uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo 255/2008). Prerokovaním sa rozumie taká forma spolupráce medzi príslušným odborovým orgánom a zamestnávateľom, ktorá spočíva v tom, že zamestnávateľ má povinnosť predložiť vymenované okruhy otázok príslušnému odborovému orgánu na prerokovanie, či prekonzultovanie, a to pred tým, než vo veci rozhodne s tým, že forma prerokovania nie je zákonom stanovená, preto sa môže uskutočniť ústne, ale aj písomne. Za takú sa však nepovažuje iba jednostranné oznámenie rektora univerzity o zamýšľanom rozhodnutí tak, ako sa to v prejednávanej veci udialo, čo je zrejmé zo zápisnice z rokovania výboru Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri TnUAD konaného dňa 26.01.2011, z ktorej vyplýva, že prítomní na zasadnutí boli len členovia výboru odborového orgánu podľa prezenčnej listiny zo dňa 26.01.2011. Navyše okresný súd nepovažoval zápisnicu z rokovania výboru Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri TnUAD zo dňa 26.01.2011 za dôkaz o prerokovaní výpovede danej odporcom navrhovateľovi aj s poukazom na to, že z jej obsahu vyplýva len konštatovanie, že vzhľadom k skutočnostiam uvedeným v predmetnej žiadosti ako aj na základe spoločných rokovaní s vedením TnUAD a rokovaniami v Akademickom senáte TnUAD výbor plne rešpektuje obsah uvedenej žiadosti rektora TnUAD a súhlasí s ním, pričom z uvedeného vôbec nie je zrejmé, čo bolo predmetom uvedených rokovaní a kto sa ich zúčastnil. Svedok Doc. Ing. X. G., bývalý zamestnanec odporcu, vo svojej výpovedi tvrdil, že sa prerokovania osobne zúčastnil. Z prezenčnej listiny ani zo zápisnice z rokovania výboru Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri TnUAD nevyplýva, že by sa svedok ako poverený zástupca odporcu zúčastnil rokovania odborového orgánu. Výpoveď svedka je preto v rozpore s vykonaným dokazovaním, a to s prezenčnou listinou a aj so zápisnicou z rokovania výboru Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri TnUAD, a preto okresný súd ju považoval za účelovú. Súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, že zástupcom zamestnancov bola v súlade s § 74 Zákonníka práce v znení účinnom v čase doručenia výpovede navrhovateľovi, daná na prerokovanie samotná výpoveď ako písomný právny úkon v zmysle § 61 ods. 1 Zákonníka práce. Zo žiadosti o prerokovanie a jej prílohy, ani zo zápisnice z rokovania nevyplýva, že sa výbor Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri TnUAD oboznámil s výpoveďou, ktorú odporca zamýšľal dať navrhovateľovi, ale iba vyjadril rešpektovanie obsahu žiadosti rektora a vyjadril s ňou súhlas. Aj z tohto

dôvodu mal súd za preukázané, že k riadnemu prerokovaniu výpovede podľa § 74 Zákonníka práce nedošlo. Dodatkom č. 1 k štatútu TnUAD účinným od 26.01.2011 došlo v zmysle čl. 16 ods. 10 k prechodu kompetencie v pracovnoprávných vzťahoch v plnom rozsahu z dekana fakulty na rektora univerzity. Uvedené však nemá vplyv na skutočnosť, že právne úkony vykonané rektorom TnUAD do účinnosti dodatku č. 1 k štatútu (do 26.01.2011) v pracovnoprávných vzťahoch voči zamestnancom, ktorí sú pracovnoprávne zaradení na fakulte, sú neplatné. Pre neplatnosť týchto právnych úkonov preto nemohlo ani dôjsť k ich platnému prerokovaniu. Dôkazom o prerokovaní výpovede danej navrhovateľovi nie je ani zápisnica z rokovania výboru Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri TnUAD zo dňa 19.01.2011 a ani prezenčná listina z rokovania rady Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri TnUAD zo dňa 19.01.2011, nakoľko z predmetnej zápisnice je zrejmé, že predseda informoval výbor, že s predsedom AS TnUAD už pred rokovaním výboru prejednal celú oblasť bodov, ktorá bola predmetom rokovania výboru a zastáva rovnaké postoje ako ZO OZ PŠaV pri TnUAD. Ďalej zo zápisnice vyplýva, že výbor prerokoval rozhodnutia R TnUAD č. 1/2011 s nasledovným stanoviskom: výbor plne rešpektuje obsah uvedeného rozhodnutia a súhlasí s ním. Z uvedených dôkazov nie je zrejmé, že sa rokovania zúčastnil zástupca zamestnávateľa. Zo zápisnice nie je vôbec zrejmé, čo bolo predmetom tohto prejednávania, najmä to, či bolo predmetom tohto prejednávania skončenie pracovného pomeru s navrhovateľom. Navrhovateľ považoval výpoveď zo strany odporcu za neplatnú i z dôvodu, že jeho pracovné miesto nebolo odporcom zrušené. Uviedol, že bol pracovne zaradený v odbore Kvalita produkcie na FM. Uvedenú skutočnosť potvrdila vo svojej výpovedi svedkyňa Ing. V. E.. Odporca takéto pracovné zaradenie navrhovateľa nenamietal. V tejto súvislosti súd poukazuje na ustanovenie § 42 ods. 1 Zákonníka práce, z ktorého vyplýva, že pracovný pomer zakladá písomnou pracovnou zmluvou medzi zamestnávateľom a zamestnancom. Teda i každá zmena pracovnej zmluvy by mala mať písomnú formu. V tejto súvislosti súd však podotýka, že ak v rámci organizačných zmien dôjde k zmene náplne práce zamestnanca, v tomto prípade navrhovateľa, mal by sa zamestnávateľ, teda odporca, usilovať o dohodu so zamestnancom o zmene pracovnej zmluvy. Až v prípade, že by k takejto dohode nedošlo, mal by zamestnávateľ možnosť skončiť pracovný pomer s navrhovateľom. Takéto riešenie danej situácie odporcom v konaní preukázané nebolo. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že medzi navrhovateľom a odporcom síce nedošlo k písomnej dohode o zmene pracovného zaradenia navrhovateľa, avšak navrhovateľ s vedomím odporcu fakticky vykonával prácu v študijnom odbore Kvalita produkcie, čím došlo medzi účastníkmi konania k dohode o pracovnom zaradení navrhovateľa. Vzhľadom na uvedené dospel súd k záveru, že pracovné miesto navrhovateľa v odbore Kvalita produkcie rozhodnutím rektora č. 1/57/2011 zo dňa 19.01.2011 zrušené nebolo, aj z tohto dôvodu teda považoval súd výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 07.02.2011 za neplatnú. Navrhovateľ v konaní namietal neplatnosť výpovede aj z dôvodu, že odporca si nesplnil ponukovú povinnosť v zmysle § 63 ods. 2 Zákonníka práce. Dôkazné bremeno o splnení ponukovej povinnosti zaťažuje odporcu. Odporca v konaní na preukázanie skutočnosti, že si v prípade navrhovateľa splnil túto povinnosť predložil mailovú komunikáciu so súčasťami univerzity zo dňa 24.01.2011 a zo dňa 25.01.2011 ohľadne zisťovania voľných pracovných miest, písomné vyjadrenie Fakulty sociálno - ekonomických vzťahov TnUAD, písomné vyjadrenie Fakulty zdravotníctva TnUAD zo dňa 24.01.2011, z ktorých je zrejmé, že odporca nemá možnosť zamestnávať navrhovateľa na inom, pre neho vhodnom mieste. Naproti tomu navrhovateľ v konaní navrhol vykonanie dôkazov pracovnými zmluvami uzatvorenými medzi odporcom ako zamestnávateľom a doc. Ing. G. U., Csc., doc. Ing. O. J., CSc. a doc. RNDr. X. Q., PhD., doc. Ing. O. H., Csc. ako zamestnancami. Pracovné pomery týchto zamestnancov u odporcu vznikli v čase od 01.05.2011 do 12.07.2011 s dohodnutým druhom práce vysokoškolského učiteľa na funkčnom mieste docent v odbore Mechatronika (doc. Ing. G. U., Csc., doc. RNDr. X. Q., PhD.) v odbore Strojárstvo (doc. Ing. O. J., CSc.) a v odbore Kvalita produkcie (doc. Ing. O. H., Csc.). Z uvedeného je zrejmé, že odporca jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nepreukázal, že v čase doručenia výpovede navrhovateľovi dňa 08.02.2011 nedisponoval vhodným pracovným miestom pre navrhovateľa i s poukazom na to, že odporca zisťoval voľné pracovné miesta ešte v januári 2011. Keďže ponuka vhodnej práce je hmotnoprávnou podmienkou platnosti výpovede zo strany zamestnávateľa, jej nesplnenie spôsobuje neplatnosť výpovede a teda aj z tohto dôvodu považoval súd výpoveď zo dňa 07.02.2011 za neplatnú. Podľa § 62 ods. 1, § 79 ods. 3 písm. a) Zákonníka práce účinného v čase doručenia výpovede navrhovateľovi súd určil, že pracovný pomer navrhovateľa u odporcu skončil dohodou ku dňu 31.05.2011, keďže navrhovateľ nemal záujem, aby ho odporca naďalej zamestnával. Odporca síce vo výpovedi z pracovného pomeru zo dňa 07.02.2011 uviedol, že výpovedná doba je v súlade s § 62 ods. 1 Zákonníka práce dva mesiace a začína plynúť od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po jej doručení t. j. od 01.03.2011. Následne dňa 16.05.2011 odporca oznámil navrhovateľovi, že jeho pracovný pomer s odporcom končí dňom 31.05.2011. Aj z potvrdenia o dĺžke

zamestnania a o zápočte dôb zamestnania zo dňa 31.05.2011 je zrejmé, že navrhovateľ pracoval u odporcu od 01.01.2009 do 31.05.2011. Vzhľadom k tomu súd určil, že pracovný pomer navrhovateľa u odporcu skončil k 31.05.2011, uvedené nebolo medzi účastníkmi konania sporné. Odporca navrhol v konaní ako dôkaz výsluch svedkyne Ing. G. K.j, PhD.. Keďže Ing. G. K., PhD. vystupovala v konaní ako poverená zástupkyňa odporcu a na základe poverenia rektora univerzity sa osobne zúčastnila pojednávania dňa 16.05.2013, nebolo možné z dôvodu jej účasti na predmetnom pojednávaní vykonať jej výsluch ako svedkyne. Vierohodnosť svedkyne W. N. znižuje skutočnosť, že sa jedná o manželku bývalého rektora TnUAD, ktorý prijal predmetné opatrenia, ktoré sú základom tohto sporu a navyše sa jedná o bývalú zamestnankyňu odporcu. Vzhľadom na uvedené mal súd dôvodné pochybnosti o vierohodnosti výpovedi svedkyne, preto na ňu neprihliadal. O vierohodnosti výpovedí svedkov Ing. V. G., PhD. a Ing. W. K., PhD. mal súd dôvodné pochybnosti z dôvodu, že svedkovia vedú s odporcom súdne konania ohľadne ukončenia ich pracovných pomerov a z uvedeného možno vyvodiť záver, že majú z tohto dôvodu snahu privodiť svojimi výpoveďami pre navrhovateľa priaznivejšie rozhodnutie veci. Vzhľadom na uvedené mal súd pochybnosti o vierohodnosti uvedených svedkov a preto na ich výpovede neprihliadal. V zmysle ustanovenia § 112 ods. 2 O. s. p. sú návrh v časti o zaplatenie náhrady mzdy vylúčil na samostatné konanie. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 O. s. p.

Proti rozsudku do výroku, ktorým okresný súd určil, že pracovný pomer navrhovateľa u odporcu založený pracovnou zmluvou zo dňa 31.12.2008 sa skončil dohodou ku dňu 31.05.2011, podal navrhovateľ včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd „zrušil určenie ukončenia pracovného pomeru ku dňu 31.5.2011“. Uviedol, že okresný súd tak rozhodol napriek tomu, že medzi ním a odporcom nedošlo k inak formulovanej dohode. Podľa jeho názoru, pokiaľ je pracovná zmluva platná do rozhodnutia súdu t.j. 15.05.2014 a do toho času nedošlo k dohode, niet dôvodu na rozhodnutie o ukončení uvedeného vzťahu, ktorý má skončiť ku dňu 31.12.2014. Toto rozhodnutie podľa jeho názoru je nelogické, nesprávne a právne nezodpovedateľné.

Proti tomuto rozsudku do všetkých výrokov podal včas odvolanie odporca. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu tak, že návrh zamietne a navrhovateľovi uloží nahradiť mu trovy konania vo výške 8.650,32 Eur a trovy odvolacieho konania. Uplatnil odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. a), b), d) a f) O.s.p.. Uviedol námietky k jednotlivým dôvodom vyhovujúceho rozhodnutia okresného súdu vo veci určenia neplatnosti výpovede. Za 1. to boli námietky k záveru okresného súdu, že rektor Trenčianskej univerzity Alexandra Dubčeka v Trenčíne nebol oprávnený konať v pracovnoprávných vzťahoch. Podľa jeho názoru rozhodnutím rektora boli zavedené mimoriadne opatrenia s účinnosťou od 16.12.2010. Zavedením mimoriadnych opatrení rektor TnUAD odňal rozhodovacie právomoci navrhovateľa ako dekana Fakulty mechatroniky TnUAD. Toto rozhodnutie orgánu akademickej samosprávy nebol oprávnený preskúmať okresný súd v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Rovnaký právny názor zaujal aj Okresný súd Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 21C/124/2009 v rozsudku č. k. 21C/124/2009-203 zo dňa 27.03.2013. Krajský súd v Trenčíne rozsudok okresného súdu č. k. 21C/124/2009 - 203 ako vecne správny potvrdil. Vecne príslušným na prejednanie a rozhodnutie veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia rektora je krajský súd a nie okresný súd. Postup Okresného súdu Trenčín, ktorý preskúmal zákonnosť rozhodnutia rektora o zavedení mimoriadnych opatrení je porušením ústavného práva upraveného v článku 48 ods. 1 Ústavy SR, t. j. práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi. V čase vydania rozhodnutia rektora TnUAD č. 1/57/2011 zo dňa 19.01.2011 o zrušení funkčných miest na Fakulte mechatroniky, ako aj v čase doručenia výpovede navrhovateľovi, t. j. dňa 08.02.11 dekan Fakulty mechatroniky TnUAD nemal kompetencie v oblasti personálnej, organizačnej a ekonomickej, teda nebol oprávnený konať vo vzťahu k navrhovateľovi v pracovnoprávných vzťahoch a konať mohol jedine rektor TnUAD. V zmysle ust. § 9 ods. 1 Zákonníka práce za zamestnávateľa, ktorý je právnickou osobou, sú oprávnené robiť právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch štatutárne orgány, ktoré sú oprávnené vykonávať v mene zamestnávateľa všetky právne úkony. Podľa § 10 ods. 1 ZoVŠ rektor je štatutárnym orgánom verejnej vysokej školy. Podľa čl. 2 pracovného poriadku právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch, vykonáva štatutárny orgán, ktorým je rektor TnUAD. Namiesto rektora môžu robiť práve úkony v pracovnoprávných vzťahoch ním poverení zamestnanci v určenom rozsahu, a to dekan fakúlt. Na základe uvedeného je zrejmé, že oprávnenie rektora ako štatutárneho orgánu verejnej vysokej školy konať v pracovnoprávných vzťahoch nie je obmedzené a právo dekanov fakúlt konať v prípade zamestnancov zaradených na fakultách je len právom delegovaným. Za 2. to boli námietky k záveru okresného súdu, že Žiadosť o prerokovanie výpovede bola podaná neoprávnenou osobou. Podľa jeho názoru rektor je oprávnený rozhodnúť aj o organizačných zmenách

a rovnako je oprávnený podať žiadosť odborovej organizácii o prerokovanie výpovede z pracovného pomeru. Právny názor navrhovateľa a tiež okresného súdu, že rektor TnUAD nebol oprávnený konať v pracovnoprávných vzťahoch, t. j. nebol oprávnený prijať rozhodnutie o organizačných zmenách a podpísať výpoveď zamestnanca fakulty TnUAD považuje za absolútne nesprávny.

Za 3. to boli námietky k záveru okresného súdu, že výpoveď nebola prerokovaná s odborovou organizáciou. Jednoznačne je toho názoru, že k prerokovaniu výpovede navrhovateľa došlo. Skutočnosť potvrdila aj samotná odborová organizácia v zápisnici z rokovania výboru Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri TnUAD zo dňa 26.01.2011. To, že svedok doc. Ing. X. G. nie je uvedený na prezenčnej listine odborovej organizácie neznamená, že sa prerokovania nezúčastnil. Túto skutočnosť potvrdil nielen samotný svedok doc. Ing. X. G., ale aj vedúca oddelenia personalistiky a miezd Ing. W. N., dokonca aj samotná odborová organizácia v zápisnici z jej zasadnutia uvádza, že k prerokovaniu došlo a dokonca sa uskutočnilo spoločné rokovanie odborovej organizácie s vedením TnUAD. Pokiaľ ide o svedkyňu Ing. W. N., okresný súd uviedol, že neprihliadal na jej výpoveď, pretože bola manželkou rektora TnUAD. K tomuto právnemu názoru, ako aj k právnemu názoru o účelovosti výpovede svedka doc. G., pretože tento už v obdobnej právnej veci vypovedal, keď bol ešte zamestnancom odporcu, uvádza, že v tejto časti sa okresný súd úplne nepochopiteľne stotožnil s námietkami navrhovateľa o nevierohodnosti týchto svedkov, a to bez hlbšieho a predovšetkým racionálneho odôvodnenia. V konaní pred okresným súdom ani z pripojených spisov nebola zistená žiadna skutočnosť, ktorá by nasvedčovala účelovosti alebo tendenčnosti výpovede svedkov doc. G. alebo Ing. N.. Za 4. to boli námietky k záveru okresného súdu, že pracovné miesto navrhovateľa nebolo zrušené. Argumentácii okresného súdu v tejto časti odvolaním napadnutého rozsudku nerozumie. To, že navrhovateľ tvrdil, že bol zaradený na odbore Kvalita produkcie nie je pravda, navrhovateľ bol zaradený v odbore priemyselné inžinierstvo. Tvrdenia okresného súdu o tom, že navrhovateľ s vedomím odporcu fakticky vykonával prácu v študijnom odbore Kvalita produkcie, čím údajne došlo k dohode o pracovnom zaradení, je ničím nepodložené, len tvrdením navrhovateľa a domnienkou svedkyne V. E., ktoré svedectvo je v priamom rozpore s listinnými dôkazmi. Keďže výsluch svedkyne E. sa konal na pojednávaní, o ktorého odročenie požiadal, avšak súd mu nevyhovel, bola mu odňatá možnosť konať pred súdom. Navrhovateľ pracoval vo funkcii docent v odbore priemyselné inžinierstvo, organizačne bol zaradený na Katedre metrologie a manažérstva kvality, na Fakulte mechatroniky TnUAD, nepracoval v odbore Kvalita produkcie. Je rozdiel medzi študijným odborom a katedrou. Za 5. to boli námietky k záveru okresného súdu, že si údajne nespĺnil ponukovú povinnosť upravenú v § 63 ods. 2 Zákonníka práce. Tvrdenie i preukazovanie, že ku dňu výpovede mal voľné pracovné miesta, je procesnou povinnosťou navrhovateľa. Tvrdil a stále tvrdí, že pre navrhovateľa vhodné voľné pracovné miesto nemal, a preto mu ho nemohol ponúknuť. Navrhovateľ poukazoval na to, že na takéto, pre neho vhodné pracovné miesta, boli prijatí zamestnanci doc. Ing. G. U., CSc., doc. Ing. O. J., CSc., doc. RNDr. X. Q., PhD., doc. Ing. O. H., CSc. Títo uzatvorili pracovnú zmluvu až niekoľko mesiacov po tom, čo bola navrhovateľovi doručená výpoveď. Okresný súd, ktoré konkrétne miesto to malo byť, už neuvádza. Splnenie ponukovej povinnosti zamestnávateľa sa podľa § 63 ods. 2 ZP skúma podľa stavu v dobe výpovede. V prípade, kedy navrhovateľovi bola doručená výpoveď dňa 08.02.2011 (teda k tomuto dátumu nastali účinky výpovede), je jedine v súlade s hmotným právom len k tomuto dátumu skúmať, či nemal voľné pracovné miesto vhodné pre navrhovateľa, ktorý mu mohol ponúknuť. Takýmto miestom nedisponoval. Podľa jeho právneho názoru v prípade odvolaním napadnutého rozhodnutia okresného súdu sa jedná o arbitrárne rozhodnutie. Okrem vyššie uvedeného poukazuje aj na vady konania pred súdom prvého stupňa, ktoré majú za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Postupom okresného súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď dňa 12.09.2013 okresný súd uskutočnil pojednávanie, na ktorom vypočul viacero svedkov, napriek tomu, že požiadal o odročenie daného pojednávania. Dňa 06.09.2013 ukončil spoluprácu so svojím vtedajším právnym zástupcom, pričom svojím podaním zo dňa 09.09.2013 okresný súd požiadal o odročenie pojednávania nariadeného na deň 12.09.2013, aby si mohol nájsť nového právneho zástupcu. Okresný súd však pojednávanie neodročil a v jeho neprítomnosti vypočul viacerých svedkov, ktorým nemohol položiť svoje otázky. Právneho zástupcu si pritom našiel už dňa 16.09.2013, čo bolo okresného súdu obratom oznámené. Ďalej poukazoval na rozhodnutie Okresného súdu Trenčín vo veci vedenej týmto súdom pod sp. zn. 21C/142/2011 v skutkovo rovnakej právnej veci. Dodatočne predložil aj rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. zo dňa 23.04.20154Co/132/2014-243, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Trenčín pod sp. zn. 21C/142/2011, v ktorej veci boli vznesené rovnaké námietky ako vzniesol navrhovateľ v tomto konaní.

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadril odporca. Uviedol, že navrhovateľ nemá ani len elementárne znalosti pracovnoprávných predpisov, čo vyplýva aj z ním podaného odvolania, v ktorom neuvádza žiadne právne argumenty, ktoré by boli spôsobilé spochybniť ním napadnutú časť rozsudku. V ďalšom zotrval na svojom odvolacom návrhu.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok okresného súdu je potrebné podľa § 221 ods. 1 písm. f), O.s.p. zrušiť z týchto dôvodov:

Odporca vo svojom odvolaní okrem iného namieta odňatie možnosti konať pred súdom, ku ktorému malo dôjsť predovšetkým tým, že odvolací súd prejednal vec v jeho neprítomnosti, hoci pre taký postup tu neboli zákonné podmienky.

Z obsahu spisu vyplýva, že okresný súd dňa 14.08.2013 určil termín pojednávania na deň 12.09.2013 o 09,00 hod. Predvolanie na toto pojednávanie predchádzajúci zástupca odporcu Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o. (ďalej len „predchádzajúci zástupca odporcu“) prevzal dňa 22.08.2013. V spise sa ďalej nachádza oznámenie predchádzajúceho zástupcu odporcu zo dňa 09.09.2013 o ukončení právneho zastúpenia na základe výpovede plnej moci doručenej mu 02.09.2013 a žiadosť odporcu o odročenie pojednávania zo dňa 09.09.2013 doručená okresnému súdu dňa 09.09.2013, v ktorej odporca

žiada o odročenie pojednávania z dôvodu, že ukončil spoluprácu s predchádzajúcim zástupcom odporcu a je pripravené rokovanie rektora s novým právnym zástupcom na deň 16.09.2013, kde dôjde k podpisu plnomocenstva, pričom vzhľadom na pracovné povinnosti rektora nebolo možné toto rokovanie uskutočniť v skoršom termíne, a o odročenie žiada aj z dôvodu, že rektor odporcu sa pre pracovné povinnosti nemôže pojednávania zúčastniť. Ako dôkaz odporca k žiadosti predložil odovzdávací protokol dokumentov vzťahujúcich sa k veci medzi predchádzajúcim zástupcom odporcu ako odovzdávajúcim a odporcom ako preberajúcim zo dňa 06.09.2013. Súčasne odporca na podaní uviedol svoju elektronickú adresu a telefónne číslo. V spise sa nenachádza dôkaz, že by okresný súd odporcovi bezodkladne oznámil, ako návrh na odročenie pojednávania posúdil, a na pojednávaní konanom dňa 12. septembra 2013, ktoré začalo o 09.00 hod. konštatoval (zápisnica o pojednávaní), že na pojednávanie sa odporca nedostavil a bude pojednávať v jeho neprítomnosti. Dňa 24.09.2013 bolo okresnému súdu doručené oznámenie terajšieho zástupcu o prevzatí právneho zastúpenia odporcu v tejto veci spolu s plnomocenstvom zo dňa 16.09.2013.

Zúčastniť sa prejednávania právnej veci pred súdom je neodňateľným právom každého účastníka konania, a to v každom štádiu postupného procesu, pokiaľ zákon nestanovuje inak, ak na tomto svojom práve účastník trvá. Zákon v ustanovení § 101 ods. 2 druhá veta O.s.p. určuje len jednu výnimku z toho práva účastníka, za ktorej sa môže vec prejednať i v jeho neprítomnosti t.j. ak riadne predvolaný účastník resp. jeho zástupca sa na pojednávanie nedostavil a nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania.

Z obsahu spisu vyplýva, že odporca svoju neprítomnosť na pojednávaní odôvodnil prebiehajúcou zmenou právneho zástupcu a svojimi pracovnými povinnosťami a požiadal z tohto dôvodu o odročenie pojednávania. Dôvod uvedený účastníkom posudzuje vždy súd, a to v súvislosti s ďalšími právne a skutkovo významnými skutočnosťami. V danej veci je zrejmé (aj z obsahu predloženého odovzdávacieho protokolu), že ide o právne a skutkovo náročnú vec, ktorá náročnosť odôvodňuje potrebu a účelnosť právneho zastúpenia odporcu a jeho náležitej prípravy. Odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že dôvod odročenia pojednávania bol dôležitý a okresný súd nemal vo veci pojednávať a vykonať dokazovanie v neprítomnosti odporcu.

Aj v prípade, ak by okresný súd vyhodnotil dôvod odročenia pojednávania ako nedôležitý, mal okresný súd postupovať podľa § 119 ods. 2 O.s.p. a oznámiť odporcovi na ním označenú elektronickú adresu alebo telefonicky, ako rozhodol o jeho návrhu na odročenie pojednávania.

Ak súd prejednal vec a vykonal dokazovanie v neprítomnosti odporcu a neoznámil mu, ako rozhodol o jeho návrhu na odročenia pojednávania, odňal mu možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.

Táto skutočnosť spôsobuje vadu konania, ktorú by bolo možné bez ďalšieho opomenúť iba za predpokladu, že s výsledkami dokazovania získanými pri tomto pojednávaní účastník, ktorého procesné práva boli postupom súdu dotknuté, dodatočne vyslovil súhlas, alebo vtedy, ak nemal obsah pojednávania žiadny vplyv na rozhodnutie súdu napr. preto, že súd nezaložil svoje rozhodnutie na dôkazoch vykonaných pri tomto pojednávaní (obdobne uzavrel Najvyšší súd Českej republiky v uznesení z 27.7. 2000, sp. zn. 20 Cdo 1538/2000). Tieto podmienky v danom prípade splnené neboli. Odporca s vykonaným dokazovaním dodatočne nevyslovil súhlas a okresný súd založil svoje rozhodnutie na dôkaze vykonanom na dotknutom pojednávaní výsluchom svedkyne Ing. V. E. (str. 23 rozsudku), ktorú skutočnosť odporca v odvolaní výslovne namietal.

V tejto súvislosti nemožno prehliadnúť, že po 12.09.2013 prebehli vo veci ďalšie pojednávania, na ktorých bol prítomný zástupca odporcu, pričom podľa obsahu zápisníc o pojednávaní, okresný súd na začiatku pojednávania nepostupoval podľa § 119 ods. 5 O.s.p., teda neoznámil prítomným obsah prednesov a dosiaľ vykonaných dôkazov. Odporcovi tak nebola daná možnosť dodatočne sa vyjadriť k dovtedy vykonaným dôkazom z hľadiska dodržania príslušných procesných ustanovení.

Odvolací súd teda dospel k záveru, že odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. je daný. Preto podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušil uznesenie okresného súdu a podľa § 221 ods. 2 O.s.p.mu vec vrátil na ďalšie konanie.

Po vrátení veci bude úlohou okresného súdu vykonať úkony smerujúce k tomu, aby bolo daná možnosť účastníkom realizovať svoje právo podľa § 123 O.s.p. vyjadriť sa k dôkazom vykonaným na pojednávaní dňa 12.09.2013 a to buď oznámením obsahu vykonaných dôkazov, alebo v prípade potreby zopakovaním týchto dôkazov. Po ukončení potrebného dokazovania okresný súd vo veci opätovne rozhodne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné .